

var nævnt. Det var noget af det, der kom frem, og det var grunden til, at Det Konservative Folkeparti sammen med Venstre og andre partier blev enige om, at det skulle vi have en forespørgselsdebat om.

Det blev en meget spændende debat, og hr. Jacob Haugaard reddede regeringen på målstrengen, da miljø- og energiministeren trak redegørelsen tilbage og lovede at komme med et nyt udkast, der havde flere muligheder. Det blev så udarbejdet og sendt til høring, og nu ligger forslaget der så, efter at det har været igennem høringsrunden.

Det har været en grundig proces. Jeg tror helt bestemt, at det har været umagen værd at gøre det her. Flere mennesker er på en mere konkret måde begyndt at forholde sig til de elementer, der kan være med til at tegne fremtidens Danmark og det Danmark, man måske skal blive gammel i, eller det Danmark, hvor ens børn skal vokse op.

Når vi ser på selve lovgrundlaget for det, vi diskuterer i dag, er det jo planlovens § 2, stk. 2, hvori det hedder, at efter nyvalg til Folketinget afgiver miljøministeren en redegørelse om landsplanarbejdet til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Som den socialdemokratiske ordfører sagde, kan det jo åbne for alt muligt. Jeg tror, det var sådan, bemærkningerne faldt. Der er ikke nogen klare, bestemte krav til, hvad det skal være, og det, man har valgt ud, skal vi ikke kritisere regeringen for. Det er kun godt, at det kan bruges i europæisk samarbejde, og at man prøver at tænke i europæiske baner, også hen over landegrænser i et regionsamarbejde.

Selv om det åbenbart giver røde knopper for en del her i Folketinget, så gør det det ikke for Det Konservative Folkeparti. For det er oplagt, at Danmark som gammel handelsnation altid har været afhængig af, at vi kunne kommunikere godt med vore nabolande, kunne handle med dem, have et godt samvirke, også på det kulturelle område. Og hvis vi i en planlægningsfase kan hjælpe med det, skal vi ikke lade den lejlighed gå forbi os.

Men hvad er så konservativ landsplanpolitik? Ja, på planlægningsområdet skulle vi gerne nå det, at vi forebyggede store fejlinvesteringer. Det er langt lettere at forebygge, end det er at helbrede. Det er det første punkt.

Det andet punkt er, at vi gerne skulle opnå de synergimuligheder, som en god planlægning giver, ved at man lægger elementer, der kan

fremme hinanden gensidigt, tæt ved hinanden, og at elementer, der vil modvirke hinanden, men som begge skal være i landet, bliver fjernet fra hinanden.

Det tredje punkt er jo, at der skal være en rimelighed for hele landet, ikke kun for dem i de store byer, også for dem i de små byer, også for dem i landdistrikterne, også for dem ude på de små øer. Danmark er for alle og ikke kun for en enkelt del af befolkningen.

Så skal vi selvfølgelig som det fjerde også tage hensyn til individets frihed. Det er jo det, der er bærende for vores kultur: at man har mulighed for at udfolde sig, om end ikke helt frit og uhæmmet, så dog sådan, at der bliver mange valgmuligheder. Den, der vil bosætte sig i storbyen, skal have mulighed for det. Den, der vil bosætte sig i et landdistrikt, skal have mulighed for det. Individets frihed skal naturligvis sikres i den politik, vi lægger frem.

På infrastrukturområdet, på trafik- og teleområdet, er Det Konservative Folkeparti tilhænger af, at vi laver en nøje planlægning. Det gælder både for biler, for busser, for fly, for skibe, for tog, og ikke kun for tog og biler. Det er måske noget af det, jeg savner lidt. Det Konservative Folkeparti savner i redegørelsen, som den ligger, den lidt nøjere fokusering på planer for de øvrige trafikformer.

Herudover kunne man med fordel i højere grad have inddraget overvejelserne omkring uddannelsesinstitutionerne, da det bliver nøgleelementer i fremtidens udvikling, og omkring øvrige statsinstitutioner som f.eks. forsvaret og de specielle arealkrav, som de har brug for, og som i højere og højere grad giver problemer.

Der er dermed ikke en forestilling hos os om, at vi skal have en overdreven detailstyring. Det er ikke vejen frem. Og vi kan heller ikke med en detailstyring sikre, at nogle kommuner eller nogle dele af landet blomstrer op, og vi kan heller ikke med en dårlig detailstyring kvæle dele af landet. Det vil altid være sådan, at der vil være nogle kommuner, der har folk, iværksættere, entreprenører, som virkelig kan sætte noget i værk, og de vil præge deres by og deres region, uanset hvilken type planlægning vi har. Det kan vi ikke komme uden om.

At vi ikke kan redde et område ved aldrig så nøje planlægning og aldrig så mange ressourcer, kan vi måske tage hovedstaden som eksempel på. Københavns Kommune og hovedstadsområdet som sådan har Det Konservative Folkeparti været med til at bevilge en række af de ele-